

Uit de tijd door Edith Potjer

column

De eenden

Allebei zijn het doe mensen. Hij timmerman, maar kan nog veel meer, zij pakt alles aan wat ze leuk vindt. Het huis is prachtig ingericht, evenals de tuin. Alles doen ze samen. Zij vraagt: lieverd, ik zou graag..... en hij klaart de klus, of het nou om een badkamer gaat, schilderwerk, bij anderen klussen... hij kan alles en doet het graag om anderen te kunnen helpen.

Zij houdt van veranderen, hij iets minder, maar is zijn vrouw graag ten dienste, zij bruist van energie, hij neemt voor alles de tijd.

Een prachtig stel samen.

Toen de kinderen klein waren was een gedeelte van de tuin ingericht met een waterpartij en eenden. Die eenden werden steeds mooier en werd zijn hobby. Daar raakte hij aan gehecht, zij minder. Maar... wat zij ook wilde veranderen aan de tuin, en hoe hij haar atlijd ook ter wille was, de eenden moesten blijven.

Hij werd ziek, begon vergeetachtig te worden, soms wist hij niet meer hoe hij dingen moest doen, terwijl hij altijd overal een oplossing voor had. Op een dag moesten ook de vijver en de eenden weg, het was niet meer verantwoord. De eenden vonden een goede plek bij een kinderboerderij in de stad.

Na zijn overlijden liepen we met het hele gezin op de begraafplaats om te kijken wat zijn laatste rustplaats zou worden. "O, wat mooi, vlak bij de vijver. Jammer dat hier geen eenden zijn, dan zou hij helemaal weer op zijn plek zijn."

Op één van de warmste dagen van de toch al zo hete zomer beweegt de begrafenisstoet zich langzaam voort op weg naar het mooie plekje, waar hij begraven zal worden. Op het moment dat we langs de vijver lopen, komt uit de berm een moederend aangewaggeld met achter haar aan vier grote eendekukens en plonsten in de vijver.

De zweetdruppels mengden zich met zoute tranen van ontroering.

Dag mijn lief, dag lieve pa, met een laatste groet van de eenden.